

господарській діяльності, за умови, що такі основні засоби перебували на балансі підприємства станом на 1 січня 2014 року у вільному обігу на території України.

Такі основні засоби можуть бути відчуженими до їх введення в експлуатацію за новим місцем розташування на іншій території України чи протягом 12 місяців після такого введення в експлуатацію за умови сплати податків, зборів згідно із ст. 30 Податкового кодексу України;

в) дозволяється включити до складу витрат з метою оподаткування податком на прибуток підприємств:

підтвержені належним чином витрати, понесені у зв'язку з евакуацією основних засобів та запасів з тимчасово окупованої території на іншу територію України;

100 відсотків амортизації основних засобів, що евакуюються з тимчасово окупованої території України та були введені в експлуатацію на іншій території України.

Проблемні питання правового забезпечення процедури банкрутства в Україні

Гелич Ю.О., кандидат юридичних наук, доцент професор кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС
Збанацький О.Ю., начальник юридичної відділу Приватного підприємства «Кіностудія дитячих та юнацьких фільмів імені О.О. Ханжонкова»

Ринковій економіці притаманне така явище, як банкрутство суб'єктів підприємницької діяльності. Воно характеризує неспроможність підприємств (організацій) задовольнити вимоги кредиторів щодо оплати товарів, робіт, послуг, а також забезпечити обов'язкові платежі до бюджету і позабюджетних фондів. До боржника який в результаті злішнення переліченої статвом господарської діяльності став неплатоспроможним тобто на певний час зупинив платежі за зобов'язаннями переліченими бюджетами або своїми контрагентами застосовуються чисельні санаційні заходи з метою відновлення його платоспроможності та запобігання банкрутству [2, с. 128]. Такі заходи можуть вчинятися щодо неплатоспроможного боржника його засновниками (учасниками) власниками його майна (органом уповноваженим управляти майном) центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування в межах своїх повноважень, інвесторами. Нормативну основу даного питання складає Закон «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14 травня 1992 р. який слід розглядати як законодавчий акт що містить спеціальні норми які мають пріоритет по відношенню до норм загальних щодо регулювання порядку погашення в справах про банкрутство відновлення платоспроможності боржника визнання його банкрутом та застосування ліквідаційної процедури укладення мирової угоди між боржником та кредиторами задоволення вимог кредиторів тощо. Відповідно виникає суперечність певних норм зокрема Північного кодексу Господарського кодексу Господарського і Північного процесуальних кодексів в яких закріплено принцип рівності сторін та в процесі розглядаються приватні інтереси відповідача-боржника і позивача-кредитора як окремих осіб закон має інші принципи. А саме: конфлікт інтересів: підпорядкування приватного інтересу більшості, тобто пріоритет загального інтересу над приватним; заміна

неефективного власника на ефективного; задоволення грошових вимог кредиторів тільки в рамках процедури банкрутства та ін.

Важливим питанням, що залишилося невирішеним є недостатня визначеність умов, за яких ліквідатор (ліквідаційна комісія) зобов'язаний звернутися до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство юридичної особи. Абзац 2 частини першої ст. 95 даного Закону встановлює, що обов'язковою умовою звернення до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство є дотримання боржником порядку ліквідації юридичної особи відповідно до законодавства України [1]. Недолік наведеної правової норми полягає у невизначеності поняття «дотримання боржником порядку ліквідації юридичної особи відповідно до законодавства України».

Також особливої уваги заслуговує те, що в Законі відсутні лінійні механізми реструктуризації зобов'язаності шляхом залучення інвесторів, обміну боргів на акції або частки в статутному капіталі боржника після порушення справи про банкрутство. По суті такі дії не повністю регламентовані, а отже чіткого розуміння своїх можливостей в суб'єкта не має.

Незрозумілим залишається питання використання можливості запобігання банкрутству підприємств. При здійсненні відповідних процесів поширеними є випадки їх неконтрольованого перебігу й неправомірної або економічно необґрунтованої поведінки учасників процесу.

Вказані проблеми які виникають під час застосування законодавства з питань банкрутства обумовлюють необхідність вдосконалення механізму державного нагляду за відновлення платоспроможності (банкрутства) суб'єктів господарювання.

Механізм і заходи, які забезпечать розв'язання визначених проблем, полягають у врегулюванні питань щодо: заходів щодо відновлення платоспроможності боржників у позасудовому порядку й нормативне врегулювання заходів досудової санації; розроблення заходів, спрямованих на вибір оптимальних шляхів реструктуризації та погашення боргових зобов'язань; скорочення термінів й обмеження граничні строки здійснення процедур розпорядження майном, санації боржників та ліквідації банкрутів; чіткого встановлення порядку виявлення кредиторів та їх повідомлення про порушення провадження у справі про банкрутство; врегулювання питань транскордонних банкрутств; розширення законодавства у частині запровадження норм про міжнародне (іноземне) регулювання питань банкрутства та норм-посилань на відповідні правові акти тощо [2, с.305].

Інститут банкрутства знаходиться на початковому етапі свого розвитку, тому механізм його дії потребує подальшого вдосконалення. Врахування досвіду розвинених країн світу, в яких законодавство з питань банкрутства розвивалося протягом багатьох століть, дозволить створити дієву систему заходів, спрямованих на усунення випадків навмисного банкрутства підприємств та підвищити ефективність проведення ліквідаційної та санаційної процедур.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14 травня 1992 р. № 784-XIV // Відомості Верховної Ради України України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.
2. Щербина В.С. Господарське право: Підручник. - 6-е вид., перероб. і доп. - К.: Юрінком Інтер, 2013. - 640 с.